

Кястутіс КАСПАРАВІЧЮС

САДІВНИК
ФЛОРЕНЦІЮС

УДК 82-34=172
ББК 84(4Лит)
К14

Художник Кястутіс Каспаравічюс
Переклала з литовської Оляна Рута

Перекладено за виданням:
Kęstutis Kasparavičius. Sodininkas Florencijus
Vilnius: Nieko Rimto, 2007

Казкова повість відомого литовського письменника та художника Кястутіса Каспаравічюса написана в жанрі веселого дотепного детектива, від якого важко відірватися. Невичерпна фантазія автора запрошує читача творчо дивитися на світ, помічати дивовижні речі, які на перший погляд можуть здаватися буденними. Побачити несподівано захопливу загадку в звичайному й весело розгадати її — така неймовірно цікава властивість творчої манери улюбленця дітей Кястутіса Каспаравічюса.

Для молодшого та середнього шкільного віку.

*Охороняється законом про авторське право.
Жодна частина цього видання не може бути відтворена
в будь-якому вигляді без дозволу автора чи видавництва.*

ISBN 978-966-10-2074-9

© Кястутіс Каспаравічюс, текст та ілюстрації, 2007
© Оляна Рута, переклад, 2009
© Видавництво «Навчальна книга–Богдан», 2011

Кястутіс КАСПАРАВІЧЮС

САДІВНИК
ФЛОРЕНЦІЮС

Ілюстрації автора

Була рівно сьома година вечора, коли гості почали збиратися вдома в Професора Адельбертаса.

Жив собі колись на світі Садівник Флоренціус.

Він був ведмідь – як і всі інші мешканці того містечка.

І тато Флоренціусів був садівник. І навіть дідусь, чий портрет висів у будинку над каміном, теж був садівник. Не кажучи вже про те, що обидва вони, як і Флоренціус, були бурі волохаті ведмеді.

Флоренціус жив у передмісті – в будинку, що стояв біля самого лісу. Два вікна того будиночка виходили на ліс, вхідні двері та вікно кухні – на вулицю, а два інші вікна західної стіни допитливо позирали на будинок сусідки – ведмедички на ім'я Співунка.

З південного боку було прибудовано дерев'яну веранду, на якій теплими літніми вечорами Флоренціус любив пити чай із медом. Дерев'яними сходинками з веранди можна було потрапити просто в сад.

Гарно було дивитися з веранди на чудовий ведмедів сад.

Моріжок завжди був охайно покошений і скидався на зелений оксамитовий килим, який щойно ретельно пропилососили.

У саду зростали найрідкісніші і найкрасивіші дерева, які росли тільки ген-ген у далеких краях. Хіба що фернамбука* тут бракувало. Але це дерево не таке вже й красиве, як спробуєш уявити. Тим більше, що ніхто у Ведмежому містечку не знав, яке воно на вигляд, і навіть не підозрював, що такі дерева взагалі існують. А ще, кажуть, і назва його не зовсім правдива...

* Бразильське або червоне дерево.

Край саду, біля самої огорожі, подалі від чийхось очей, причаїлася невеличка грядка полуниці. Все-таки численні гості, які забігали помилуватися Флоренціюсовим садом, якось непомітно, мовби ненароком, опинялися біля полуниці. Та й не дивно: вона не тільки красива, але й страшенно смачна й запашна. А для ведмедів це дуже важливо.

Навколо будинку росли кущі троянд. Про них Флоренціус дбав так старанно, як його сусідка ведмедичка Співунка дбала про свої доладні кігтики.

Ота його сусідка Співунка була гарненька й мила ведмедичка. І вельми елегантна – у неї була сила-силенна розкішних суkenок і капелюшків. Крім того, вона вміла співати приємним, немовби ангельським, голосом. Не таким вкрай низьким і хрипким, яким звичайно ревуть або гарчать усі ведмеді, а скоріше ніжним і чистим, мов срібна ложечка в горнятку з медом.

Час вона проводила весело й безтурботно. Вечорами співала в залі ратуші або на званих вечірках, а ранки проводила вдома – за фортепіано, тренуючи голос, або перед дзеркалом.

Ведмедичка дуже дбала про свій зовнішній вигляд, мила і чесала лискуче пухнасте хутро, гострила маленькою срібною пилочкою кігтики, приміряла вишукані суkenки, черевички, оздоби, і було цілком очевидно, що найулюбленіша річ у неї в будинку – дзеркало.

За прекрасний срібний голос сама Королева ведмедів вручила їй срібну медаль і старовинну лютню. От тільки весела сусідка ніколи не грала на лютні, а повісила її високо під стелею. Річ у тім, що їй зовсім не подобався безмежно сумний голос того інструмента.

Тим часом Флоренціус цілий день проводив у своєму саду.

Волохатий Садівник майстерно працював садовими ножицями, тож його кущі набували найдивовижніших форм: якоїсь коробки, кулі, морквини, відра, цукерки на паличці або ж барилька. А один кущ самшиту Флоренціус так обстриг, що той став схожий на першу літеру його імені – F*.

Внизу під дерев'яною верандою було облаштовано невеличку комірчину, до якої можна було дістатися, спустившись сходинками й

* Від Fłofencijus – литовською.

відчинивши двері, пофарбовані в червоний колір. У ній Флоренціус тримав садівницьке причадалля.

Серед того причадалля можна було знайти велику бляшану поливальницю для великих рослин, маленьку латунну поливальницю для найменшеньких квіточок, лопату, голландську сапу, садівницькі ножі, ножиці для обрізання гілля та грабельки. Тими грабельками Флоренціус не тільки згрібав листя, але й міг почухати шерсть чи навіть підошви своїх лап.

